

Chương 78

Người Ở Đâu

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên mừng rỡ, vừa vâng dạ vừa tìm rổ tìm giỏ, tìm cái xèng, lại đôi giày. Đôi một đôi giày rách cũ để tránh làm dơ giày tốt.

Đỗ Quyên mang đôi giày cũ của Hoàng Tước Nhi, mũi giày rách một lỗ, lộ ra ngón chân cái trắng mềm.

Phùng Thị thấy nàng lấy giỏ, còn lấy cái rổ nhỏ, trong rổ đựng xèng nhỏ. Bộ này do Nhậm Tam Hòa làm cho nàng, vội vàng ngăn lại hỏi: "Người mang mấy thứ này đi làm gì?"

Đỗ Quyên giải thích: "Giỏ đựng cỏ heo. Rổ đựng cá."

Phùng Thị nghe xong vừa buồn cười vừa giận, trách mắng: "Người mau thả giỏ xuống cho ta, rổ cũng đừng mang, người đi tay không. Ai trông cậy vào người cắt cỏ heo chứ? Đừng làm mất cái xèng."

Tuy là vật nhỏ nhưng nhà không thể thiếu nó, cho nên nàng không yên lòng để Đỗ Quyên mang đi ra ngoài. Con nít mãi chơi quên mất, quay đầu bỏ luôn trong ruộng, căn bản không nhớ cảm về, mất đi rất đáng tiếc.

Hoàng Tước Nhi cũng khuyên muội muội.

Không có biện pháp, tuổi tác quá nhỏ bị người kỳ thị.

Đỗ Quyên đành buông những thứ kia, đổi cái rổ nhỏ cũ khác. Không nghe Phùng Thị lời nhải, liền kéo Hoàng Tước Nhi chạy ra bên ngoài, bởi huynh đệ Thu Sinh đã đứng bên ngoài đợi.

Trừ bỏ huynh đệ Thu Sinh, còn có cách vách Lâm gia, kêu Càn gia. Tiểu tử nhà bọn họ cùng ba nha đầu, cũng có mặt.

Đỗ Quyên hô to một tiếng "Thu Sinh ca ca", cười toe toét như hoa.

Thu Sinh thấy bộ dáng nhỏ xíu của nàng, như chim non được phép bay, cũng cười, vung tay lên, nói: "Đi! Xuân Nhi, người dẫn muội muội."

Hoàng Tước Nhi vội nói: "Ta dất."

Phía sau, Lâm Đại Đầu cao giọng hô: "Thu Sinh, cha ở nhà chờ. Chờ các người bắt cá về nấu. Buổi trưa trông cậy vào nó ăn cơm."

Lời này làm cả ba gia đình đồng thời truyền ra tiếng cười to.

Những đứa nhỏ mặc kệ. Đều chạy như bay.

Đỗ Quyên cảm thấy tâm tình siêu cấp thoải mái: vừa ra khỏi cửa, phảng phất như "biển sâu cho cá vượt, trời cao để chim bay." Nàng có thể tùy tiện chạy nhảy. Cũng đại biểu nàng trưởng thành, không cần ai dắt tay, vui vẻ chạy theo Lâm Xuân.

Tự cho là chạy rất nhanh, nhưng Thu Sinh chê nàng cản trở, hoặc không đành lòng nhìn nàng mệt được thở hồn hển, lấy có công nàng đi.

Lâm Xuân vội nói: "Đỗ Quyên, ta giúp ngươi cảm rõ."

Đỗ Quyên vô pháp, đành để Thu Sinh công.

Thiếu niên công nàng cũng chạy rất nhanh. Nhưng chạy bị xóc nảy liên tục, làm nàng sợ tới mức gắt gao ôm cổ hấn, sợ bị xóc rớt xuống, không còn tâm tư nhìn cảnh vật trên đường.

Bọn họ đi về hướng đầu thôn tây.

Đi được một đoạn đường, tiếng người dần xa. Đã đến bãi đất trống bát ngát dã ngoại.

Rất xa, trên bờ sông trong ruộng đồng có thật nhiều tiểu oa nhi.

Có người kêu to "Thu Sinh!"

Thu Sinh trả lời "Phúc Sinh đại ca!". Lâm Xuân lại kêu "Cửu Nhi ca ca!"

Gọi tiếng liên tiếp.

Thu Sinh vội buông Đỗ Quyên, hung hăng thở hồn hển vài hơi, nói: "Chính là này... Nơi này. Tước Nhi, ngươi đừng chỉ lo chú ý cắt cỏ heo, nên coi muội muội. Hạ Sinh, ngươi cùng Xuân Nhi chọn cỏ heo trước. Lấy đầy giỏ mới chơi. Ta đi mò cá."

Hạ Sinh lập tức phản đối, nói hấn muốn mò tôm cá.

Thu Sinh trợn mắt, "Ngươi khiêng nổi tôm sao?" Rồi giơ nắm tay lên uy hiếp.

Nắm tay của hấn có sự uy hiếp lớn, Hạ Sinh đành phải ngoan ngoãn nghe theo phân phó.

Ra bên ngoài, Thu Sinh chính là lão Đại, không nghe lời sẽ bị đánh.

Thu Sinh khiêng tôm, mang theo giỏ cá chạy theo hướng bờ sông. Hạ Sinh tiếp đón Hoàng Tước Nhi: "Tước Nhi, chúng ta qua bên kia. Bãi sông thật nhiều người, hình như Thủy Tú tỷ tỷ cũng ở đó."

Hoàng Tước Nhi gật đầu, kêu Đỗ Quyên đi chung.

Đỗ Quyên dõi mắt nhìn quanh. Trước mắt là một mảnh ruộng đồng, bên tay phải là một con sông rộng khoảng 2 trượng. Trên đê là hàng cây liễu cây hòe rải rác. Mùa thu nước cạn, lộ đá cuội trong lòng sông cùng cỏ dại mọc đầy bãi sông. Trong ruộng đồng, trên bờ sông, dưới sông đều có thật nhiều trẻ

con lớn nhỏ. Có đĩa hái rau dại, có đĩa kéo lưới cá, vớt tôm, có đĩa tron bóng chỉ mặc một cái quần nhỏ, ở dưới nước bắt cá.

Xa xa, dãy núi vòng quanh, rậm rạp xanh biếc.

Lâm Xuân nắm tay Đỗ Quyên, một đường cơ cơ oa oa nói không ngừng:

"Đỗ Quyên, bên ngoài thú vị hay không?"

"Chơi vui!"

"Xem, bên kia là nhà ta. Ta và cha từng đến. Cha ở dưới ruộng trồng củ cải. Qua vài ngày có thể nảy mầm."

"Nhà ở dưới chân núi... Có thấy không? Chính là nhà Lý gia gia. Nhà bọn họ có một con rắn thật lớn. Ta đi xem, to như vậy" hấn dùng tay so một chút"Không cần người. Ngày nào đó ta dẫn người đi xem. Người đừng sợ, không cần người."

Đỗ Quyên nhìn theo hướng ngón tay hấn, phía nam dựa vào núi, có một tòa nông gia tiểu viện, nhà biệt lập, không cùng chỗ với người trong thôn.

"Bên kia chính là đường lên núi. Cha ta và đại bá bá từ đường đó lên núi săn thú."

Lâm Xuân lại chỉ vào triền núi hướng bắc, có một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, vòng qua chân núi đã không thấy tăm hơi, làm cho Đỗ Quyên tưởng tượng, suy đoán trong núi có tình cảnh gì.

Lâm Xuân không ngừng đem sự hiểu biết của hấn về thôn Thanh Tuyền nói với Đỗ Quyên, làm cho nàng biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu phần kích.

Hai người cơ cơ oác oác nói xong, dọc theo bờ ruộng đi xuống bãi sông.

Phía trước, Hoàng Tước Nhi đã sớm ngồi xổm trên cỏ chọn rau dại.

Chợt nghe có người cười nói: "Yêu, Lâm Xuân, mang vợ người tới?"

Là chị nuôi của Đỗ Quyên, đường tử của Lâm Xuân, Thủy Tú.

Lâm Xuân sầm mặt cải chính nói: "Không phải vợ, là muội muội."

Lời này đương nhiên là Đỗ Quyên dạy.

Thủy Tú phốc xuy cười nói: "Người không cần Đỗ Quyên làm vợ, Cửu Nhi nhà ta cần. Tương lai người phải kêu Đỗ Quyên là 'Tẩu tử'."

Lâm Xuân càng tức giận, lớn tiếng nói: "Muội muội không làm vợ Cửu Nhi ca ca. Muội muội không làm vợ người, chỉ làm muội muội."

Thủy Tú và đám con gái đồng loạt cười ha ha.

Lấy nàng làm trò cười?

Nhìn kỹ!

Đỗ Quyên cười híp mắt lớn tiếng nói: "Thủy Tú tỷ tỷ, người làm vợ ai?"

Đám con cái nhất thời cười thành một đoàn, cười làm Thủy Tú đỏ mặt.

Nhưng nàng lạnh lẽo giống nương nàng, cười hai tiếng thì tốt rồi, cũng không như thế nào.

Nàng bỏ xẻng nhỏ trong tay xuống, vỗ tay với Đỗ Quyên nói: "Mau tới đây cho ta xem. Lan Hoa, người xem. Đây chính là Đỗ Quyên, muội muội kết nghĩa của ta. Nhìn dễ thương không?"

Mấy đứa con gái khoảng bảy tám tuổi đều vây quanh nàng, ngạc nhiên "ngắm" Đỗ Quyên, đều khen không dứt miệng.

Đỗ Quyên dưới sự dẫn dắt của Thủy Tú gọi người, vừa "ngắm" các nàng.

Đều là tiểu nữ oa thiên chân vô tà, lại không có người lớn, bản tính mỗi người đều biểu lộ, ngay cả người mắc cỡ nhất cũng hỏi thăm Thủy Tú về quá trình nương nàng nhận con nuôi.

Thủy Tú liền nói là chủ ý của Nhậm thúc thúc.

Nói một hồi chuyện đến Nhậm Tam Hòa, lập tức sôi nổi suy đoán hẳn sẽ cưới khuê nữ nhà ai. Thì thâm triển khai rất nhiều liên tưởng, tất cả khuê nữ xinh đẹp dễ nhìn trong thôn đều tương đối điếm qua một lần.

Đỗ Quyên nghe vui vẻ: thì ra nữ nhân bát quái là thiên tính. Từ lão thái thái 90 tuổi cho tới tiểu nữ oa mấy tuổi, tất cả đều như nhau!

Nàng nhân cơ hội cầm rỏ nhỏ tránh ra, xem chung quanh.

Vốn Lâm Xuân đi theo nàng, một hồi liền bị Cửu Nhi kêu đi.

Đỗ Quyên liền chạy tới bờ sông chơi.

Ngửa đầu nhìn bầu trời cao xanh thăm. Vài đám mây như khói nhẹ. Nắng thu chiếu trên sông, gợn sóng lấp lánh.

Khắp nơi đều là con nít, chạy bên bờ sông, lủi trong đồng ruộng.

Nàng đứng trên đê, bỗng nhiên sinh lòng tưởng niệm: Lý Đôn ở đâu?

Ý niệm vừa khởi ngăn không được. Vì thế lên tiếng hỏi những đứa bé kia: "Where are you? Lý Đôn "

Cảm xúc dâng trào hô to: Lý Đôn Lý Đôn Lý Đôn Đôn Đôn

Âm cuối lượn lờ vang vọng vào rừng sâu.

Trong đồng ruộng, đám trẻ đều ngừng công việc trong tay, đồng loạt xoay mặt nhìn nàng. Hưng trí nổi lên, cũng mặc kệ Lý Đôn có ở đây hay không, nàng chỉ muốn lớn tiếng gọi tên hắn: "Lý Đôn Lý Đôn "

Trong nắng thu, đám trẻ lớn nhỏ nhìn choáng váng, cũng nghe choáng váng. Bé gái kia đứng trên bờ đê, hai tay trên miệng, nhìn bầu trời hô to. Kêu cái gì, bọn họ nghe không hiểu.

Nàng làm sao vậy?

Đang sững sờ, bỗng nhiên có người cao giọng đáp: "Ta ở đây, Đỗ Quyên!"

Lòng Đỗ Quyên hồi hộp, lập tức theo tiếng kêu nhìn lại.

Nàng trợn tròn mắt: Lâm Xuân lão đảo bờ lết, nghiêng ngả lão đảo từ bãi sông bờ lên, vẻ mặt thập phần kinh hoàng.

Một đường hô lớn "Ta ở đây", Lâm Xuân chạy vội tới trước mặt Đỗ Quyên.

Người hấn bản thiêu, kẽ chân hơi xòe ướt nhẹ, dính đầy bùn đất.

Đỗ Quyên không thể tin được, thăm dò hỏi: "Lý Đôn?"

Về mặt Lâm Xuân đầy nghi hoặc, lo lắng kéo tay nàng hỏi: "Đỗ Quyên, ngươi muốn cái gì, ta tìm giúp ngươi. Ngươi muốn ăn cái gì? Muốn chơi cái gì?"

Đỗ Quyên không còn lời gì để nói, ngửa đầu nhìn trời.

Bình tĩnh lại mới cúi đầu nhìn thẳng nhỏ ôn nhu nói: "Ta không muốn ăn cái gì, ta đang chơi, hô chơi. Ngươi cũng lớn tiếng kêu thử xem, chơi vui lắm."

Lâm Xuân liền cười, ngửa mặt lên trời hô: "Đỗ Quyên "

Thanh âm so với Đỗ Quyên còn cao hơn, vững chãi hơn.

Đỗ Quyên suýt khóc.

Lúc này, Thu Sinh, Phúc Sinh và Cửu Nhi, còn có Hoàng Tước Nhi và Thủy Tú, đều tới.

Hoàng Tước Nhi đánh giá muội muội từ trên xuống dưới trước, phát hiện nàng không có việc gì, mới yên tâm. Vội hỏi nàng muốn về nhà sao.

Đỗ Quyên xấu hổ, đã kinh động nhiều người như vậy.

Nàng vội cười nói không có việc gì, nàng chỉ hô chơi.

Thu Sinh lớn hơn một chút, phát hiện nụ cười của tiểu nữ oa không sáng lạn bằng lúc trước. Hấn cũng không hỏi nàng tại sao, liền đưa con cá dài chừng nửa thước trên tay, dùng cỏ xuyên qua mang cho nàng, nói: "Đỗ Quyên, cái này cho ngươi."

Đỗ Quyên nhìn con cá lớn, kinh ngạc hỏi: "Là cá gì?" Một mặt lại nói: "Thu Sinh ca ca cầm về nhà nấu đi. Ta không cần."

Thu Sinh cười nói: "Người cầm con này. Ta còn muốn bắt thêm. Buổi trưa chúng ta đều ăn cá. Phúc Sinh ca ca kéo lưới, bắt rất nhiều."

Đỗ Quyên vừa nghe hứng thú, nói muốn đi xem.

Thu Sinh do dự một hồi rồi gạt đầu. Hấn tiến lên dắt tay nàng, lại gọi Lâm Xuân cầm rỏ của nàng, rồi hướng Hoàng Tước Nhi nói: "Ta dắt nàng đi xem đánh cá."

Thủy Tú cũng dặn ca ca Phúc Sinh chiếu cố Đỗ Quyên, rồi mọi người mới giả tán.

Lúc xuống bãi sông, Cửu Nhi hỏi Đỗ Quyên nói: "Đỗ Quyên, Lý Đôn là cái thứ gì? Ăn ngon hay không?"

Đỗ Quyên thiếu chút nữa bật thốt lên nói "Lý Đôn không phải là đồ vật", cố nhịn lại.

Nàng cười gượng hai tiếng, nói: "Lý Đôn là chim, bay trên trời cao. Bay qua muôn sông nghìn núi..."

Cửu Nhi bưng tỉnh đại ngộ nói: "Hèn chi người hướng lên trời kêu."

Lâm Xuân thắc mắc hỏi Đỗ Quyên, hình dạng chim ra sao.

Đỗ Quyên vội nói bậy bạ, đem chim đại bàng hóa thân thành Lý Đôn, mới đem việc này lừa gạt cho qua.

Thu Sinh nắm tay mềm nhỏ của bé gái, nghe thanh âm trong trẻo của nàng, trong lòng ngạc nhiên, sao nàng luôn có ý tưởng và cách nói kỳ quái như thế.

Chương 79

Đánh Cho Người Nhìn Thấy Bản Cô Nương Phải Đi Vòng

Sau đó, Đỗ Quyên đi theo đám con trai, coi bọn họ lưới cá, túi tôm.

Quả nhiên người với người cần câu thông lẫn nhau.

Đám bé gái trong thôn dù hào phóng như Thủy Tú, cũng sẽ không giống như Đỗ Quyên đối với bé trai. Cho nên, không đến nửa canh giờ, tất cả con trai, mặc kệ quen hay không quen, đều che chở nàng như muội muội trong nhà.

Dung nhan như ngọc của nàng làm người ta không đành lòng chơi xấu. Nụ cười sáng lạn của nàng làm cho không người nào có thể bỏ qua. Nàng luôn miệng "Ca ca" "Tỷ tỷ", thập phần nhu thuận, cử chỉ hào phóng hoạt bát, nói chuyện miệng lưỡi lanh lợi rõ ràng, thật sự rất khó làm cho người không thích.

Thấy Phúc Sinh bọn họ quan hệ mật thiết, ở trong nước tranh nhau, kéo lưới, khua nước đuổi cá nhiệt tình mùi phẫn, hứng thú của Đỗ Quyên càng dâng cao. Mỗi lần kéo văng lên, nàng đều muốn chen vào giúp nhặt cá. Tay nhỏ vừa bắt lại trượt, thập phần thú vị, rước lấy một trận cười.

Chơi nháo như vậy, tóc nàng cũng loạn, trên mặt đều là nước, giày dẫm trên bờ cát đầy bùn cát, khác xa với hình tượng ngày xưa.

Thu Sinh quen thấy nàng sạch sẽ, lúc này nhìn không được, đi tới nhắc nàng lên, dắt đến bờ sông. Giúp nàng rửa sạch tay, lại vụng về chải tóc rối của nàng, sau đó dặn nàng không cần đi nhặt cá, nói về nhà thím Hoàng sẽ mắng.

Đỗ Quyên cũng không tranh luận cùng hắn, nghe lời gật đầu.

Quay người lại vẫn chơi như thường, làm Thu Sinh nhú mày không thôi.

Lâm Xuân và Cửu Nhi lại khác. Đỗ Quyên chơi như thế nào, bọn họ đều ở bên cạnh trợ uy.

Sau này, Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi các nàng cũng tới gần, ở phụ cận chọn rau dại. Nhất thời nghe ồn ào, lại xông tới xem cá, tiếng cười đùa càng lớn.

Mọi người đi ngược dòng nước về hướng Tây.

Đỗ Quyên đi mệt, ngồi nghỉ ngơi trên bờ đê, nhìn bọn họ bận rộn.

Lâm Xuân theo kịp, dặn nàng không chạy loạn, rồi lại đi xuống sông.

Trong vui sướng luôn có chuyện không vui phát sinh. Đỗ Quyên đang nghỉ tạm, thấy mọi người đi xa hơn một đoạn, cũng không vội đuổi theo, nghĩ đợi lát nữa sẽ đi qua.

Ai ngờ lúc này, có người từ phía sau đẩy nàng một cái. Nàng như hồ lô, từ trên đê lăn xuống sông. Đoạn này sông tương đối sâu, phía dưới không có chỗ nước cạn. Vì thế, nàng từ phía trên lăn xuống, trôi tuột vào sông sâu.

Lúc từ trên bờ lăn xuống, mặt nàng bị cỏ tranh quẹt qua, trán cũng bị cọ xát đau đớn. Khoảnh khắc rơi xuống nước, nàng xoay mặt nhìn thấy Tiểu Bảo chạy về phía trước.

Đỗ Quyên phẫn nộ. Đứa nhỏ này quá ghê tởm!

Đây không phải là nghịch ngợm gây sự. Loại này hoàn toàn là trả thù không để ý hậu quả. Có thể thấy được sự ghen tị trong lòng hắn rất sâu đậm.

Nếu nàng quả thực chỉ là hài tử một hai tuổi, trước mắt khẳng định là về châu trời.

Nhưng là, kiếp trước lúc nàng vào vườn trẻ đã biết bơi lội, dĩ nhiên sẽ không chết đuối. Hơn nữa, bởi vì chỗ nàng rơi xuống không có chỗ nước cạn. Nước sông tương đối sâu, cũng không phải là dòng nước từ trên tảng đá chảy xuống chỗ nước cạn. Nếu là chỗ nước cạn, té cũng muốn chết.

Bởi vậy, thân mình vừa vào nước, nàng liền thả lỏng, sau đó nổi lên.

Nàng dùng sức quơ tay chân nhỏ, bơi về phía bờ.

Phía trước lại nổ tung!

Lâm Xuân luôn chú ý Đỗ Quyên, bởi vậy rõ ràng nhìn thấy Tiểu Bảo đẩy nàng xuống sông.

Tiểu oa nhi sững sờ trong chớp mắt, rồi hét rầm lên: "Muội muội rớt xuống sông! Muội muội rớt xuống sông! Là Tiểu Bảo, Tiểu Bảo đấy!"

Bọn người Thu Sinh sợ choáng váng, sau đó sôi nổi bỏ lại đồ trong tay, như ong vỡ tổ đuổi tới chỗ Đỗ Quyên rơi xuống nước. Vừa chạy vừa cao giọng hét ra lệnh những người khác, "Bắt lấy tiểu tạp chủng kia cho ta. Đừng cho hắn chạy."

Hắn là nói Tiểu Bảo.

Hoàng Tước Nhi đang cắt cỏ heo bên bờ sông.

Nghe Lâm Xuân gọi, nàng sợ tới mức run lên, ném xẻng trong tay xuống, hoảng tới không biết đường chạy tới, miệng kêu khóc "Muội muội! Đỗ Quyên! Ô ô..."

Mất đi muội muội song song với việc về nhà bị đánh. Sợ hãi ập đến, cả người bé gái mềm nhũn. Té ngã vài lần, sau đó lại bò lên, trong lòng chỉ quay về một ý niệm: nếu muội muội chết đuối phải làm thế nào?

Nương nhất định sẽ đánh chết nàng !

Mọi người hoảng sợ muôn dạng đuối tới. Phúc Sinh và những đứa trẻ lớn hơn nhảy xuống nước, lại thấy tiểu nữ oa kia như cá, từ trong nước thoát ra.

Cả người nàng ướt đẫm, trèo lên bờ bên kia bãi sông. Trên trán bị thương, trên mặt bị cỏ tranh cào vài đường rướm máu, lỗ rách trên mũi giày càng lớn, ngón chân cái hoàn toàn lộ ra, châu tròn ngọc sáng.

Chỉ cần không chết đuối, cái gì đều dễ nói.

Mọi người vừa muốn hoan hô, nào ngờ tiểu nữ oa vuốt nước trên mặt một cái, liền kêu khóc với Hoàng Tước Nhi: "Tỷ tỷ, là Tiểu Bảo ca ca đẩy ta. Đánh hấn!"

Đám nhóc tập thể đại ra.

Đánh hấn!

Mệnh lệnh có sát khí từ miệng đứa bé mũm mĩm, nước còn nhỏ giọt chặt vật không chịu nổi, thanh âm chát chúa non nớt, nghe vào rất quái dị.

Lâm Xuân lớn tiếng phụ họa nói: "Đánh hấn! Đánh hấn đồ chó đẻ!"

Hấn học được mắng người.

Cửu Nhi cũng kêu theo: "Đánh đồ con hoang kia!"

Hoàng Tước Nhi thấy Đỗ Quyên hoàn hảo không tổn hao gì, từ đại bi đến đại hỉ, lại bị Đỗ Quyên ra lệnh đánh người, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đỗ Quyên nói lại một lần, lúc này là khóc nức nở nói.

Giáo dục phải từ nhỏ đến lớn. Lá gan Hoàng Tước Nhi quá nhỏ, tính tình nhu nhược. Nàng muốn thừa dịp này, kích phát phần nộ của nàng, làm cho nàng chống lại Tiểu Bảo, bồi dưỡng dũng khí của nàng.

Có lần đầu tiên, lần sau lá gan sẽ lớn hơn.

Tiểu Bảo, hôm nay nhất định phải cho hấn một bài học!

Đỗ Quyên sẽ dạy dỗ tùy người, sẽ không giống lão sư, cho rằng đối với đứa nhỏ "hướng dẫn từng bước, ân cần dạy bảo", mới làm cho bọn hấn hối cải.

Như Tiểu Bảo, phải khiến hấn bị người đánh đau mới nhận rõ hiện thực: mặc kệ hấn ở nhà được cha mẹ sung ái đến đâu, ở bên ngoài sẽ không được như vậy. Dù ở Hoàng gia, hấn cũng đừng mơ tưởng xưng vương xưng bá!

Nề mặt thân thích, nàng sẽ thay Nhị thúc chỉ bảo tên tiểu tử thú vị này, cũng không cần bọn họ cảm tạ.

Tiểu Bảo đã bị một đứa trẻ khác chộp tới.

Đỗ Quyên ngăn Thu Sinh lại, nói: "Đây là chuyện nhà ta, các người không nên nhúng tay." Tiếp chuyện hướng về phía Hoàng Tước Nhi bĩu môi khóc nói: "Tỷ tỷ, Tiểu Bảo muốn ta chết đuối ... Đánh hắn! Người đánh hắn!"

Kêu xong nhào về phía Tiểu Bảo trước.

Nghĩ đến sự sợ hãi vừa rồi, Hoàng Tước Nhi cũng khí lên não. Liều mạng xông đến Tiểu Bảo, vừa néo hắn vừa kêu khóc, không có một điểm kết cấu.

Tiểu Bảo cao hơn tỷ muội các nàng, đánh như vậy khẳng định không được.

Đỗ Quyên vọt đến bên cạnh, khom lưng ôm lấy một chân của Tiểu Bảo, kéo.

Tiểu Bảo trước sau bị giáp công. Lâm Xuân và Cửu Nhi cũng xông lại. Hai người bọn họ mặc kệ Đỗ Quyên nói "Đây là chuyện nhà ta", hắn bị xô ngã xuống bãi sông, một tay còn níu chặt áo Hoàng Tước Nhi, kéo ngã nàng.

Lúc này Đỗ Quyên nhào lên trước, cười trên người hắn, đối với Hoàng Tước Nhi hô: "Ngăn chặn hắn! Bắt lấy tay hắn!"

Hoàng Tước Nhi dưới sự chỉ huy của muội muội, toàn bộ thân mình đè trên người Tiểu Bảo, cắn răng ấn cánh tay hắn xuống, nhỏ nước miếng trên mặt hắn.

Người tỷ tỷ này đích thực không biết đánh người.

Đỗ Quyên kêu Cửu Nhi và Lâm Xuân tránh ra, sau đó cho một bàn tay lên mặt Tiểu Bảo, vừa mắng: "Ta cho người khi dễ muội muội! Không biết xấu hổ, con trai khi dễ con gái! Không biết xấu hổ, ý lớn hiếp nhỏ!"

Liên tiếp quạt mấy bàn tay, mới đối với Hoàng Tước Nhi nói: "Tỷ tỷ, người hỏi hắn: có biết sai hay không? Còn dám khi dễ muội muội không?"

Hiện trường giáo dục, tận dụng thời cơ. Thời gian không trở lại!

Nàng cũng không nhận ra mình làm không đúng. Thân thể này mới có tí xíu, Hoàng Tước Nhi chỉ lớn hơn Tiểu Bảo một tháng, lại là con gái. Tiểu Bảo phạm sai lầm không thể tha thứ, hai người hợp lực đánh hắn quá công bình !

Không chờ Hoàng Tước Nhi mở miệng, Tiểu Bảo liền mắng: "Lão tử mới không cần người làm muội muội..."

Một lời chưa xong, Đỗ Quyên lại đánh hắn một bàn tay.

Đánh xong liền cảm thấy như vậy không được, tay nhỏ đau quá.

Nàng liền không tát nữa, đối thành hung hăng xoay tai trái của hắn, xoay tròn 90 độ, nói với Hoàng Tước Nhi: "Tỷ tỷ hỏi hắn: có phục hay không? Nhận sai hay không?"

Tiểu Bảo mắng to: "Lão tử không phục!"

Không phục lại đánh, hỏi lại.

Mỗi lần hỏi, Hoàng Tước Nhi lặp lại một lần.

Hoàng Tước Nhi bị Đỗ Quyên xui khiến, lần đầu lột xác, rớt cuộc lấy can đảm nơm nớp lo sợ hỏi Tiểu Bảo nói: "Người... Người biết sai chưa? Còn dám khi dễ... Khi dễ... Muội muội không?"

Đỗ Quyên cảm thấy thanh thế nàng quá yếu, liền thay đổi phương thức: "Tỷ tỷ hỏi hử: còn dám làm chết đuối muội muội không? Hại chết người có sai lầm hay không?"

Tiểu Bảo phản kích nói: "TA muốn chết đuối người! Ta muốn hại chết người!"

Nhất thời, Hoàng Tước Nhi phẫn nộ, đưa tay bóp chặt lỗ tai khác của Tiểu Bảo, ra hết sức xoay nó, bèn thanh kêu khóc nói: "Người còn dám chết đuối muội muội? Người dám chết đuối muội muội? Bóp chết người "

Bởi vì nàng buông tay đi néo tai Tiểu Bảo, tay Tiểu Bảo thoát ra, túm lấy tóc nàng, dùng sức kéo xuống dưới, miệng mắng: "Ta muốn chết đuối nàng! Ta muốn chết đuối nàng!"

Đỗ Quyên vội đưa tay cấu da mu bàn tay của Tiểu Bảo. Hửn bị đau, mới buông tay.

Lâm Xuân và Cửu Nhi ở phía sau mỗi người nắm một chân của Tiểu Bảo, không cho hửn xoay người.

Chợt thấy Tiểu Bảo túm tóc Hoàng Tước Nhi, Lâm Xuân nói với Cửu Nhi: "Người đè chân, ta đi đè tay."

Hửn chạy đến đằng trước, hai tay ôm lấy cánh tay phải của Tiểu Bảo, cắn.

Tiểu Bảo hét thảm khóc gọi.

Bọn người Thu Sinh nhìn ngây người.

Lúc trước bọn họ sợ tỷ muội Hoàng Tước Nhi chịu thiệt, đều muốn lên hỗ trợ. Sau khi Đỗ Quyên nói câu đó, bọn họ đều dừng chân lại. Bởi vì huynh đệ tỷ muội nhà ai đều có lúc cãi nhau, người bên ngoài quả thật không tiện nhúng tay.

Cho nên, trừ bỏ Lâm Xuân và Cửu Nhi, những người khác đều ở bên cạnh nhìn.

Thu Sinh nghĩ nếu là hai tỷ muội không địch lại Tiểu Bảo, sẽ đi hỗ trợ.

Ai ngờ sự tình hoàn toàn không như trong tưởng tượng của bọn họ. Hai tỷ muội liên thủ đánh Tiểu Bảo. Hơn nữa Đỗ Quyên không ngừng lặp lại câu hỏi, hửn nghe được lòng mọi người co rút.

"Hỏi hấn có phục hay không!"

"Ngươi có phục hay không?"

"Hỏi hấn dám chết đuối muội muội không!"

"Ngươi dám chết đuối muội muội không?"

"Hỏi hấn nhận sai hay không! Nhận sai thì nói 'Muội muội, ta sai làm!' "

"Ngươi nhận sai hay không ? Nói sai !"

...

Tiểu Bảo bị hai tý muội hỏi đến mụ đầu, phảng phất như đối mặt với sự chất vấn khiển trách của trưởng bối, quật cường trả lời: "Không nhận sai!"

Đỗ Quyên liền đối với Hoàng Tước Nhi nói: "Nhéo cánh tay hấn!"

Mình lại liều mạng xoay lỗ tai hấn, hỏi lại: "Nhận sai hay không?"

"Không nhận sai!"

Vậy thì lại bặt tai, lại xoay lỗ tai!

Không đánh cho hấn sau này nhìn thấy muội muội đi vòng thì không thể.

Đám nhỏ thấy thú vị, lúc Đỗ Quyên dạy Hoàng Tước Nhi, bọn họ liền cùng quát hỏi: "Nhận sai hay không?"

Thanh âm đều nhịp, đặc biệt thanh âm của Lâm Xuân và Cửu Nhi vang dội nhất.

Từ nay về sau, phàm trong thôn tiểu oa nhi gây sự, kẻ có lý nhất định sẽ chất vấn đối phương "Ngươi có biết sai không? Nhận sai hay không?" Không nhận sai đánh tiếp.

Lời này bắt đầu lưu hành trong thôn Thanh Tuyền.

Chương 80

Mất Tích

Hơn nữa nói chuyện trước mắt, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đánh Tiểu Bảo thành công thăm đại hội.

Tiểu Bảo rớt cuộc không chịu đựng nổi khóc.

Đỗ Quyên mặc kệ, tiếp tục buộc hắn nhận sai.

"Người cũng dám đẩy muối muối xuống nước, tương lai chuyện gì người không dám làm. Hôm nay ta chết đuối, làm quỷ cũng không buông tha người, mỗi ngày quán người!"

Vừa đánh vừa mắng vừa đe dọa, Tiểu Bảo cầm cự không nổi, kêu khóc nói: "Ta nhận sai!"

Hoàng Tước Nhi mừng rỡ, như không thể tin được hô: "Người còn dám chết đuối muối muối không?"

Tiểu Bảo khóc nói: "Ta không dám! Ta không dám đẩy nàng nữa ! Ta sai lầm!"

Lúc này Đỗ Quyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Hô, thật mệt!

Đang định kéo Hoàng Tước Nhi đứng dậy, chợt nghe có người kêu "Bảo Nhi, Bảo Nhi!"

Thanh âm kia, sao giống giọng của nãi nãi?

Đỗ Quyên hoảng sợ, vội từ trên người Tiểu Bảo đứng lên, rồi kéo Hoàng Tước Nhi đứng lên.

Nhưng Tiểu Bảo lại không bò dậy nổi.

Hắn bị ép có chút lâu, lại bị đánh trước mặt nhiều người như vậy, bởi vậy vừa tức giận còn bi phần, nửa là mệt mỏi nửa là ăn vạ, nằm thẳng nơi đó khóc.

Quả nhiên là Hoàng đại nương tới.

Thì ra, Tiểu Bảo dám đẩy Đỗ Quyên vì có chỗ dựa. Hoàng đại nương đang ở phía trước làm ruộng.

Hắn nghĩ thầm, có nãi nãi hắn còn sợ Thu Sinh bọn họ sao?

Về phần Đỗ Quyên nếu là chết đuối, hậu quả kia hẳn căn bản không nghĩ tới.

Khi mọi người nhéo Tiểu Bảo, mấy đứa nhóc đang chơi với hắn chạy như bay vào nói cho Hoàng đại nương.

Hoàng đại nương vội vàng đuối tới, thấy cháu trai té trên mặt đất, khóc thê thảm, hai lỗ tai đỏ hồng, kinh hoàng hỏi là sao thế này.

Đỗ Quyên đứng bên người Hoàng Tước Nhi, vội vàng dùng tay thúc nàng, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ nói mau, là Tiểu Bảo đẩy ta xuống sông, muốn chết đuối ta."

Muốn chế trụ người trước.

Hoàng Tước Nhi vừa thấy Hoàng đại nương, nộ khí vừa rời xiù xuống, áp úng nói: "Tiểu Bảo, Tiểu Bảo... đẩy ta xuống sông. Muốn chết đuối ta."

Nàng thậm chí nhân xung cũng quên, nói theo nguyên văn của Đỗ Quyên, hơn nữa thanh âm rất nhỏ, Hoàng đại nương căn bản không nghe rõ.

Đỗ Quyên nghe xong nóng vội, vội nhắc nhở: "Là chết đuối ta, không phải người."

Bên kia, Tiểu Bảo đã khóc nói với Hoàng đại nương: "Tước Nhi tỷ tỷ và Đỗ Quyên muội muội kêu rất nhiều người đánh ta."

Tiểu tử này, quả nhiên là ác nhân cáo trạng trước.

Sắc mặt Hoàng đại nương lập tức thay đổi.

Nàng thập phần tin tưởng lời nói Tiểu Bảo, bởi vì nàng biết "lực ảnh hưởng" của Đỗ Quyên. Lúc còn bú sữa mẹ đã có thể sai sử Lâm Xuân Và Cửu Nhi đánh Tiểu Bảo. Lần trước mượn thịt, chỉ gọi một tiếng, Lâm Xuân và Cửu Nhi liền đuối tới hỗ trợ đánh người.

Bộ dạng của cháu trai, rõ ràng là bị người ta đánh một trận.

Trẻ con ở đây, đại đa số là Lâm gia. Nếu không có bọn họ giúp đỡ, sao Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên có thể đánh thắng được Tiểu Bảo?

Thu Sinh vừa nhìn sắc mặt nàng, lập tức nói: "Nói bừa! Chúng ta đều không động, chỉ có Tước Nhi và Đỗ Quyên đánh ." Hắn lấp cho Lâm Xuân và Cửu Nhi.

Hoàng đại nương căn bản không tin.

Bọn người Phúc Sinh vội vàng chứng minh.

Đỗ Quyên thực không lời gì để nói: kéo những cái đó làm cái gì?

Máu chột là Tiểu Bảo "hành hung" có được không!

Là nàng thiếu chút nữa bị chết đuối có được không !

Vì thế, nàng lần nữa cố vũ Hoàng Tước Nhi "nhiệt tình" phát ngôn, phải lớn tiếng, bằng không nãi nãi không biết rõ sự thật, khẳng định sẽ đánh các nàng.

Sự đe dọa này có tác dụng, Hoàng Tước Nhi lớn tiếng nói: "Tiểu Bảo đẩy muội muội xuống sông, thiếu chút nữa chết đuối."

Hoàng đại nương không tin nói: "Không phải Đỗ Quyên đang tốt lành sao?"

Lại nhìn nhìn Tiểu Bảo, thăm nghĩ cháu trai mới không tốt đó.

Lâm Xuân bị chọc tức, chỉ vào Đỗ Quyên nói: "Đầu muội muội bị thương, mặt cũng bị thương, trên người đều ướt, chỗ nào tốt lành? Ta thấy hấn đây muội muội. Đẩy từ phía sau. Từ bờ ruộng cao đẩy xuống. Thiếu chút nữa chết đuối!"

Không thể so sánh người này với người khác, trừ bỏ ngày sau giáo dục bồi dưỡng. Tư chất trời cho cũng thập phần quan trọng. Đỗ Quyên lặp lại giáo Hoàng Tước Nhi, Hoàng Tước Nhi chưa học được bao nhiêu, Lâm Xuân lại học hết mười phần, còn có thể tiến hành phát huy.

Hoàng đại nương vẫn hoài nghi không thôi.

Đỗ Quyên đứng lúc khóc nói: "Oa nãi nãi ... Ta uống rất nhiều nước..."

Tiểu Bảo cũng khóc nói: "Muội muội và tỷ tỷ cười trên người ta, đánh mặt ta, tím lỗ tai ta, muốn ta nhận sai..."

Hạ Sinh mắng: "Người vốn là sai lầm. Khi dễ muội muội của mình, còn dám cậy thế?"

Phúc Sinh và những đứa trẻ lớn hơn một chút đều lần lượt chỉ trích hấn ý lớn hiếp nhỏ, còn sau lưng hạ độc thủ.

Tiểu Bảo thấy nhiều người tức giận, nhất thời khiếp sợ.

Mồm năm miệng mười, cuối cùng Hoàng đại nương biết rõ ngọn nguồn.

Nhưng bọn trẻ đều giúp tỷ muội Hoàng Tước Nhi. Tiểu Bảo còn nói Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cười trên người hấn, đánh mặt hấn buộc hấn nhận sai. Những điều này làm cho nàng tức giận không thôi, bỏ qua chuyện Đỗ Quyên bị đẩy xuống sông.

Nhưng Đỗ Quyên còn nhỏ như vậy, người bé tí, trên đầu cũng bị thương, nàng không thể quở trách nàng, nên lửa giận đều tát trên người Hoàng Tước Nhi.

Nàng thấy, hết thấy đều do Hoàng Tước Nhi không chiếu cố tốt muội muội.

Tiểu Bảo đánh muội muội cũng không là cái gì, trẻ con nhà ai không cãi nhau chứ?

Nàng làm tý tý nếu ngăn cản trước sẽ không xảy ra chuyện.

Nàng bước lên một bước, cho Hoàng Tước Nhi một bàn tay, lại nhéo lỗ tai nàng mắng: "Nha đầu chết tiệt, ra ngoài là như khí hoang! Chỉ lo chơi, không chiều khán muội muội, hại nàng rớt xuống sông. Ngươi còn dám đánh đệ đệ? Lá gan to hơn trời! ..."

Đỗ Quyên đã sớm đề phòng nàng, quả nhiên thấy nàng giận chó đánh mèo đánh Hoàng Tước Nhi, vội xen vào giữa nàng và Hoàng Tước Nhi, cố gắng túm cổ tay nàng, muốn nàng buông lỗ tai Hoàng Tước Nhi ra, vừa khóc vừa lớn tiếng kêu lên: "Nãi nãi, ta không dám ! Chết đuối cũng không dám! ..."

Hoàng đại nương không kiên nhẫn, giơ tay muốn đẩy nàng qua một bên.

Đỗ Quyên níu cánh tay nàng không buông, vừa khóc lớn tiếng gọi.

Tình hình này người ở bên cạnh xem, lại biến thành Hoàng đại nương đánh Đỗ Quyên.

Thu Sinh bọn người lớn tiếng chất vấn, vì sao Tiểu Bảo làm chuyện xấu nàng không đánh, lại đánh Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên.

Hoàng đại nương mắng: "Đều do nha đầu chết tiệt này không trông tốt đệ đệ muội muội..."

Đỗ Quyên mặc kệ nàng, đối với Hoàng Tước Nhi đang nức nở nói: "Chạy mau!" Vừa đẩy nàng.

Hoàng Tước Nhi liền xoay người chạy.

Có thể Đỗ Quyên mới buông tay, chạy theo phía sau nàng, thúc giục: "Chạy nhanh chút, nãi nãi đuổi tới!" Rồi lại khóc lớn tiếng hô: "Nãi nãi, ta không dám nữa! Chết đuối cũng không dám! Ô ô... Chết đuối cũng không dám..."

Vừa khóc vừa hô, hai tý muội chạy như bay dọc theo bờ ruộng ven sông.

Hoàng đại nương bị chọc tức, đuổi theo ở phía sau.

Đuổi một đoạn đường, đích thực đuổi không kịp, liền đứng lại chống nạnh mắng: "Quý nhỏ đáng chết, coi ngươi chạy đằng nào! Có bản lĩnh buổi tối đừng về nhà, chết ở bên ngoài đi."

Hận mắng, định buổi tối sẽ tới nhà lão Đại, kêu lão Đại phải dạy dỗ Hoàng Tước Nhi, phạt nàng quỳ một đêm mới tốt.

Lâm Xuân và Cửu Nhi thấy Đỗ Quyên chạy, vội vàng đuổi theo.

Đuổi tới khúc cong, chỉ thấy mấy cây dương liễu già lẻ loi đứng bên bờ sông, nhưng không thấy Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên.

Lâm Xuân nhìn bốn phía, căn bản không chỗ có thể trốn.

Trên đê, bờ ruộng đều không có người a?

Trừ phi...

Hai đứa trẻ đưa mắt về phía lòng sông.

Lâm Xuân khùng hoảng, quay đầu la lớn: "Đại ca, đại ca! Không thấy muội muội! Không thấy Tước Nhi tý tý!"

Hắn sợ tới mức không dám nghĩ tới khả năng Đỗ Quyên té xuống sông.

Hoàng đại nương cho rằng tiêu hài tử trốn, giả bộ bày trò nên không thêm để ý, chỉ lo giúp Tiểu Bảo kiểm tra trên người, phủi bùn đất.

Khi phát hiện tay hắn và lỗ tai đều bị siết đến xanh đỏ đan xen, vừa đau long vừa sinh khí, nhìn về phương hướng Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên chạy trốn mắng: "Chết mới tốt! Không thì đợi buổi tối voi ta không đánh gãy đùi nàng!"

Tiểu Bảo nghe xong đắc ý không thôi.

Lại nói Phúc Sinh, Thu Sinh nghe Lâm Xuân và Cửu Nhi la to, đều vội vàng chạy tới.

Thu Sinh lẳng lẳng nhìn dòng sông chảy xuôi, trong lòng chợt có điềm báo chẳng lành, lớn tiếng hỏi Lâm Xuân: "Tước Nhi tý tý và Đỗ Quyên đâu?"

Cửu Nhi cũng choáng váng, bất mãn gật đầu nói: "Thật không phát hiện."

Mọi người mờ mịt nhìn quanh, hy vọng phát hiện 2 bóng dáng nhỏ kia trên đồng ruộng, lại chờ mong bên cạnh có người hô to "Kia không phải chứ!"

Nhưng trừ bỏ nước "hoa hoa" chảy xuôi dòng, ngay cả gió như muốn ngừng thổi.

Phúc Sinh và Thu Sinh không hện mà cùng đưa ánh mắt về phía giữa sông.

Sông này từ trên núi chảy xuống, không phải xuôi dòng về phía đông của thôn, mà từ chỗ này quẹo về phía nam, ước chừng khoảng hai dặm lại vòng về hướng Đông.

Đoạn sông này sâu đến nửa người lớn, thế nước nhìn bằng phẳng, kỳ thật sức nước rất lớn, cho nên bọn họ không bơi về hướng này, mà bơi ngược về hướng trên.

Nghĩ tới một khả năng, hai người bị dọa đến trắng mặt.

Thu Sinh nhìn một bé trai nói: "Tiểu Cân, người mau về kêu người."

Kêu ai, hắn cũng chưa nói.

Nhưng ở cách vách Hoàng gia và Lâm gia, dĩ nhiên Tiểu Cân hiểu.

Phúc Sinh cũng phân phó một đường đệ, kêu hắn trở về kêu gia gia đến.

Chờ bọn hăn đi xong, hai người dẫn mấy đứa lớn một chút xuống ruộng tìm. Tuy bên bờ sông chỉ có mấy cây lớn, vừa nhìn là thấy ngay, nhưng dưới ruộng trong mương cũng phải tìm. Lại dặn Lâm Xuân ở trên bờ sông không nên lộn xộn, lại gọi một đứa trẻ đi nói cho Hoàng đại nương một tiếng, xong bọn họ liền nhảy xuống sông.

Lâm Xuân bỗng nhiên lớn tiếng khóc lên.

Nhìn nước sông khóc tê tâm liệt phế.

Vừa khóc vừa kêu "Đỗ Quyên! Đỗ Quyên!"

Cửu Nhi cũng sợ tới mức ô ô khóc.

Bên kia, Hoàng đại nương đang giúp Tiểu Bảo rửa tay rửa mặt. Bởi thấy không ai trước mặt mới mắng hăn: "Người thật không thể không chịu thua kém chút? Đang tốt lành người trêu chọc nàng làm chi? Nếu muội muội bị chết đuối, đại nương người còn không lột da của người ra!"

Giờ Tiểu Bảo mới biết, hăn không thể tùy tiện khi dễ muội muội.

Quở trách một trận, Hoàng đại nương mới nắm tay hăn, nói: "Trở về!"

Chưa đi được mấy bước đã nghe Lâm Xuân ở phía sau kêu khóc "Đỗ Quyên".

Hoàng đại nương nghe sừng sốt, lại thấy đám trẻ đi tìm chung quanh, kêu "Tước Nhi, Đỗ Quyên." Nàng liền trợn tròn mắt.

Một đứa bé chạy tới nói với nàng: "Tôn nữ của người rớt xuống sông chết đuối."

Thoáng chốc đầu Hoàng đại nương trống rỗng, khiếp sợ nửa ngày, mới giữ chặt đứa bé kia, run run nói: "Người... Người nói thật? Tước Nhi chết đuối?"

Đứa bé kia vừa rồi nghe nàng hung tợn mắng cháu gái, bởi vậy bủ môi nói: "Đỗ Quyên cũng chết đuối, đều không thấy. Hừ! Không phải người nói, các nàng chết mới tốt sao!"

Hoàng đại nương nghe xong suýt ngất đi, thân mình lung lay sắp đổ.

Cố định tâm thần, nàng quay đầu về hướng ruộng khàn giọng hô: "Lão già! Hăn cha! Lão nhị! Nhanh đến nha "

Nàng thật bị nỗi sợ hãi vô lý, gần như không thể hít thở.

Hô vài tiếng, người bên kia nghe thấy, bỏ lại nông cụ trong tay chạy tới, nàng cũng kéo Tiểu Bảo chạy tới chỗ xảy ra chuyện không may.

Chương 81

Đại Náo

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị đuổi tới, nghe nói lại đầu đuôi cả kinh mặt không còn chút máu, vội vàng xuống sông tìm. Hoàng đại nương ở trên bờ quát to, tìm kiếm khắp nơi.

Tiếp theo, Lâm lý chính cũng mang theo một đám người vội vàng đuổi tới.

Kế tiếp là Hoàng Lão Thực, đám người Lâm Đại Đầu, còn có Phùng thị, một đường kêu trời kêu đất khóc thét đuổi tới. Thanh âm này làm cho Hoàng đại nương sợ hãi không thôi.

Lâm Xuân nhìn thấy Lâm Đại Đầu, nhào vào trong ngực hắn, khóc đến mức không kịp thở, đòi hắn xuống sông tìm muối muối.

Lúc này, Phúc Sinh à Thu Sinh từ trong sông bò lên, hai tay trống trơn, vẻ mặt nản lòng.

Lập tức, Lâm lý chính cẩn thận hỏi đám trẻ chuyện đã xảy ra, cùng với tình hình Lâm Xuân và Cửu Nhi đuổi theo Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên, cuối cùng suy đoán: trong quá trình chạy trốn, 2 đứa trẻ không cẩn thận sảy chân rớt xuống sông.

Bởi dòng sông uốn khúc, các nàng hoang mang rối loạn chỉ lo chạy, rất có khả năng không thấy rõ đường.

Nếu nói không rớt xuống sông, trên bờ lớn như vậy nhưng căn bản không có chỗ trốn, có thể đi chỗ nào chứ?

Muốn nói chạy lên núi, Cửu Nhi và Lâm Xuân liền đuổi tới, nhất định có thể nhìn thấy các nàng. Các nàng cũng không có khả năng chạy nhanh như vậy, dù là người lớn cũng không có khả năng.

Kết luận vừa ra, Phùng Thị ngất đi.

Hoàng Lão Thực hai tay ôm đầu ngồi xồm bên bờ sông, ha hả khóc thét, nghe như tiếng cười thê thảm, làm người hoảng hốt.

Phụ nữ cũng tới rất nhiều.

Vợ Đại Mãnh và vợ Đại Đầu đi tới chiếu ứng Phùng thị.

Nhưng hai người nhớ tới Đỗ Quyên, cũng nhịn không được khóc theo.

Trong hỗn loạn, Phượng Cô lạng lẽ dắt Tiểu Bảo chạy mất mạng về nhà.

Tuy Lâm lý chính suy đoán 2 đứa bé dữ nhiều lành ít, nhưng hắn không thấy thi thể cũng không dám xác định các nàng đã chết.

Hắn an ủi cha con Hoàng gia một hồi, rồi phân chia đám người thành ba nhóm:

Nhóm người thứ nhất là đông nhất, tìm dọc theo sông xuống hạ du.

Nhóm thứ hai cẩn thận tìm kiếm bốn phía ruộng đồng, xem có phải bọn họ thông minh, trốn trong ruộng dưới nương hay không.

Còn có một tốp đi lên núi tìm kiếm. Nhóm này hoàn toàn nhờ vào vận khí.

Hoàng Lão Thực liền theo nhóm người thứ nhất lục lọi hạ du, một đường thê thảm gọi "Tước Nhi, Quyên Nhi, cha tới!" Người nghe không ai không rơi lệ.

Phùng Thị tỉnh lại, không muốn tin tưởng hai khuê nữ cứ như vậy mà chết, điên cuồng chạy khắp nơi trong ruộng, lớn tiếng kêu: "Tước Nhi, Đỗ Quyên, nương tới! Về đi! Không sợ, nương không cho nãi nãi đánh các người!"

Lớn nhỏ trai gái cũng đều đi chung quanh tìm, lớn tiếng kêu "Đỗ Quyên, Tước Nhi!"

Lâm Xuân dùng khóc, cùng Cửu Nhi khom lưng tìm dưới ruộng trong nương.

Ngay cả cái nương nhỏ giữa hai mảnh ruộng hắn cũng không buông tha, nhìn chăm chăm bên trong khe gọi "Đỗ Quyên", phảng phất như Đỗ Quyên sẽ thu nhỏ lại thành chuột đồng trốn bên trong.

Tuy Hoàng đại nương cũng đi theo phía sau mọi người tìm, nhưng một tiếng cũng không kêu được, cũng không dám lên tiếng.

Trong lòng nàng sợ đồng thời tràn đầy oán hận Hoàng Tước Nhi. Nãi nãi mắng cháu gái vài câu, nhà ai cũng thế không phải sao? Chạy cũng coi như xong, sau đó nàng cũng không có đuổi tiếp, cũng không mắng, ai ngờ nha đầu chết tiệt lại dẫn theo muội muội chạy xuống nước.

Điều này có thể trách nàng sao?

Rõ ràng là không trách nàng nhưng ánh mắt mọi người nhìn nàng giống như nàng bức tử 2 đứa cháu gái vậy. Thật là ghen ghét vạn phần.

Việc này còn không biết chấm dứt như thế nào nữa.

Lúc mọi người chạy tới đã là buổi trưa. Đói bụng giăng co nửa ngày, mặt trời đã sớm ngã về tây, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Nhóm người theo bờ sông đi về phía nam trước, sau đó rẽ về hướng Đông, tìm dài đến chân Đông Sơn, cũng không thấy bóng dáng của Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên.

"Sống không gặp người, chết không thấy thi", thật là lạ.

Đến hạ du, bãi sông rộng ra, nước cạn hơn rất nhiều.

Bất luận 2 chị em bị chết đuối hay không chết đuối, xuôi dòng trôi xuống nơi này, hẳn nên mắc cạn mới đúng, sao lại không bóng dáng chứ?

Mọi người suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được.

Tìm không thấy, mọi người chuẩn bị quay về coi hai nhóm khác có phát hiện gì không.

Bọn họ nói với cha con Hoàng gia như vậy, kỳ thật là bỏ qua.

Nhưng nếu ăn ngay nói thật, khó tránh làm cho cha con Hoàng gia khổ sở, nên mới nói như vậy.

Thần sắc Hoàng lão cha mỗi mệ không chịu nổi. Hoàng Lão Thực mờ mịt kêu to, dường như mất đi hồn phách. Hoàng lão Nhị nóng lòng nhìn quanh.

Không chờ bọn họ trở về chỗ cũ, đã nghe bên kia truyền đến tiếng khóc mắng la hét ầm ĩ.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị vội vàng nhanh chân đuối tới.

Hoàng Lão Thực như trước thờ thần kêu "Tước Nhi, Quyên Nhi!", nặng nề lê bước gian nan đi tới, thường đập lên rìa bờ ruộng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Lâm Đại Đầu vội cho người khác đi theo hẳn, rồi chạy nhanh về phía tiếng khóc.

Thì ra, Phùng Thị ở trong ruộng chạy tới chạy lui, thậm chí chạy đến chân núi, cũng không tìm được 2 khuê nữ, trong lòng dần dần tuyệt vọng.

Lúc quay trở về, vừa lúc đụng phải Hoàng đại nương.

Nàng trong cơn bi phẫn, không còn cố kỵ nữa, nhìn bà bà kêu khóc nói: "Hai đứa nhỏ chết, lão nhân gia người thỏa mãn chưa? Như ý chưa? Đủ thay tôn tử của người trút giận chưa?"

Hoàng đại nương vốn có quý, nghe vậy tức giận đến run run, cũng không dám mắng nàng như bình thường, cũng kêu khóc nói: "Các người nghe lời nàng nói kìa, đây là nói ta bức tử cháu gái sao? Ta bắt quá chỉ mắng Tước Nhi vài câu. Nhà ai nãi nãi không mắng qua cháu gái? Ngay cả Tiểu Bảo chơi ở bên ngoài về nhà trễ, ta cũng thường mắng hẳn, nói hẳn 'Chết ở chỗ nào rồi, không về nhà dùng cơm.' thì có cái gì?"

Phùng Thị nói: "Người làm gì mà mắng Tước Nhi? Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông, người làm gì mắng Tước Nhi, a?"

Hoàng đại nương nói: "Nàng là tỷ tỷ, không trông tốt muội muội, còn cùng Đỗ Quyên cưỡi trên người Tiểu Bảo đánh hẳn, ta mắng vài câu thì có làm sao?"

Phùng Thị nói: "Nếu Tiểu Bảo không làm Đỗ Quyên thiếu chút nữa chết đuối, Tước Nhi có thể đánh hấn sao?"

Hoàng đại nương nói: "Đỗ Quyên chết đuối? Lúc ấy không phải Đỗ Quyên vẫn tốt lành sao!"

Bỗng nhiên miệng lưỡi Phùng Thị lạnh lợi hấn lên, cười thảm nói: "Đúng a, tốt! Tôn tử của ngươi không làm hấn chết đuối, lão nhân gia ngươi không cam lòng, thay cháu trai xuất đầu. Hiện tại một lần giết chết luôn 2 đứa, lòng dạ thật tốt. Tiểu Bảo cũng cao hứng a!"

Hoàng đại nương run run nói: "Ngươi... Ngươi không phân rõ phải trái!"

Phùng Thị cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta không phân rõ phải trái? Được, ta liền không phân rõ phải trái! Ta muốn Tiểu Bảo đền mạng, ta muốn Hoàng gia ngươi tuyệt hậu!"

Nàng kêu khóc tránh thoát khỏi sự ngăn cản của mọi người, chạy vào thôn.

Hoàng đại nương kinh hoàng vạn phần, luỳnh quỳnh tay chân nói: "Nàng... Điên rồi! Điên rồi!"

Sợ tới mức chạy theo sau Phùng Thị, không biết nàng muốn như thế nào, chạy theo khóc lóc om sòm.

Vợ Đại Mãnh vô lực khuyên can. Việc này rơi vào người ai, ai cũng phát điên.

Huống chi Hoàng Lão Thực và Phùng Thị chỉ có 2 khuê nữ, ngay cả một đứa con trai cũng không có.

Đám người Lâm lý chính đuổi tới, hỏi rõ bên này cũng không thu hoạch, lại nghe được Phùng Thị vào thôn tìm Tiểu Bảo. Sợ xảy ra chuyện không may, mọi người đồng loạt chạy về thôn.

Hoàng lão cha đối với đại nhi tử hô: "Lão Đại, còn không mau đi giữ vợ ngươi lại."

Hoàng Lão Thực lại nhìn hấn khóc nói: "Cha! Nhi tử tuyệt hậu! Ngay cả khuê nữ cũng không còn..."

Hoàng lão cha tức giận đến vô pháp, đành thúc Hoàng lão Nhị mau chạy về trước, còn mình lúi đại nhi tử nghiêng ngả lão đảo đuổi theo.

Mọi người đều đi, chỉ còn nhà của Lâm Đại Đầu và Lâm Đại Mãnh chưa đi.

Lâm Xuân kêu khóc không thuận theo, muốn cha mẹ, ca ca tìm muội muội. Cửu Nhi cũng khóc.

Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu nhìn nhau cười khổ, nhìn quanh mờ mịt: đi tìm ở đâu?

Thu Sinh ngỡ ngác nhìn dòng sông, lúc này lại nói: "Cha, hay là chúng ta lại đi tìm một lần nữa. Có lẽ lọt ở nơi nào đó."

Lúc nãy hấn đã theo mọi người đi xuống hạ du tìm một chuyến.

Lâm Đại Mãnh gật đầu, phân phó vợ nói: "Nương Thu Sinh có thai, các người đi vòng vòng vùng phụ cận này, đừng đi xa. Chúng ta lại đi xuống phía dưới tìm xem."

Vợ hấn gật đầu.

Vì thế Lâm Đại Mãnh lại dẫn Lâm Đại Đầu, Phúc Sinh, Thu Sinh đi xuống hạ du tìm.

Lại nói đoàn người Lâm lý chính chạy về thôn, đi tới trước cửa Hoàng gia, thấy Phùng Thị tay cầm dao phay, đang chém vào cửa nhà bà bà, la hét muốn Tiêu Bảo ra đền mạng.

Đám phụ nữ vây quanh xem không người nào dám tiến lên khuyên can.

Hoàng lão cha ra lệnh cho Hoàng lão Nhị cùng mấy thân tộc tiến lên, giành lại dao phay.

Phùng Thị liền vỗ tay giơ chân ra sức mắng: "Ngô Phượng Cô, người là con rùa đen rúc đầu, không dám ra đây! Hoàng gia làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, sớm hay muộn sẽ gặp báo ứng. Cháu trai người hại người cũng sẽ không sống lâu. Hoàng gia sẽ đoạn tử tuyệt tôn. Hại khuê nữ ta sẽ đoạn tử tuyệt tôn... Ta trừ cho Hoàng Tiêu Bảo đỉnh đầu sinh mụn, lòng bàn chân sinh mủ, không chết tử tế! ..."

Mặt Hoàng lão cha và Hoàng đại nương trắng bệch.

Hoàng lão cha quát ra lệnh cho hai nhi tử tiến lên, kéo con dâu cả vào nhà.

Hoàng Lão Thực giống như không nghe thấy, hấn nửa chết nửa sống còn cần người kéo kìa.

Hoàng lão Nhị vừa tiến lên đã bị Phùng Thị túm lấy đánh, muốn cùng hấn liêu mạng.

Lại nói Phượng Cô, ở trong phòng nghe thanh âm náo loạn bên ngoài, nghĩ rằng rốt cuộc vẫn phải tới.

Nàng khăn trương nuốt nước miếng, phân phó Đại Nữ: "Ngồi với đệ đệ ở trong phòng, đợi nương đi ra ngoài khoá cửa lại, ai kêu cũng không mở ra."

Đại Nữ sợ tới mức nói không ra lời, chỉ biết gật đầu.

Tiểu Bảo càng khóc không ngừng.

Chuyện hôm nay là bài học cả đời hấn khó quên.

Hấn rúc vào ngực tử tử, không còn sự bừa bãi và quật cường lúc trước. Trong mắt tất cả đều là nỗi sợ hãi.

Phượng Cô mở cửa phòng, vẻ mặt kiên quyết đi ra ngoài.

Đến bên ngoài, nàng đến chỗ Phùng Thị đang túm lấy Hoàng lão Nhị nói: "Cha hấn, để đại tẩu đánh đi. Cho nàng đánh để nàng xả giận!"

Hoàng lão Nhị ngậy ngấn cả người.

Phượng Cô không nói một lời, quỳ xuống trước mặt Phùng Thị.

Phùng Thị tức giận đến điên cuồng. Nàng chán ghét người em dâu này nhất, vĩnh viễn ra vẻ hiền lành, chuyện tốt chiếm hết, hiền danh chiếm toàn.

Nay thì tử nàng hại khuê nữ nàng, còn muốn bày ra bộ dáng này?

Nhưng 2 khuê nữ của nàng đều chết hết, nàng còn có gì để cố kị nữa!

Không hiền lành thì không hiền lành, chết chung với nàng mới tốt!

Nghĩ xong, nàng cắn răng kéo tóc Phượng Cô, ấn mặt nàng xuống đất, ra hết sức đập mặt nàng xuống.

Phượng Cô cố nhịn đau đớn, kiên quyết không đánh trả.

Hoàng lão Nhị khí nộ không thôi, tiến lên dùng sức mở ngón tay Phùng Thị ra, hô: "Người đánh ta! Tẩu tử người muốn đánh thì đánh ta! Muốn xả giận thì xả vào ta."

Phùng Thị nhìn thoáng qua Hoàng Lão Thực héo rũ bên góc tường, trong lòng giận quá, năm ngón xoè ra, giương tay vả vào mặt Hoàng lão Nhị, thuận thể cào ra 5 đường rướm máu.

Hoàng lão Nhị "A" một tiếng, hai tay bụm mặt.

Phùng Thị liền vung tay ra, điên cuồng cười nhìn vào mắt Phượng Cô.

Nàng cũng muốn xem xem, nàng còn dám không đánh trả, còn giả dạng hiền lành nữa hay không?

Nàng muốn mau chóng xuống tay, bởi vì rất nhanh sẽ có người tiến lên can ngăn, khen tụng Phượng Cô hiền lương, mắng nàng là mẹ bà chanh chua không phân rõ phải trái. Nếu phải gánh danh xấu đó, thì phải móc đôi tròng mắt của nàng bồi thường.

Quả nhiên, tay nàng vừa hướng tới mắt Phượng Cô, Phượng Cô sợ tới mức hét rầm lên, giơ hai tay gạt tay nàng ra.

Phùng Thị ha ha cười nói: "Người giả bộ hay lắm! Sao không tiếp tục giả hiền lành nữa đi?"

Trong thanh âm ngậm một tia thông khoái.

Hoàng lão Nhị, Hoàng đại nương cùng với mấy thân tộc một lượt tiến đến lôi kéo.

Hoàng lão Nhị thấy Phùng Thị chết không buông tay, liều mạng đẩy nàng.

Phùng Thị bị đẩy ra sau đụng vào tường viện, tê liệt ngã xuống dưới chân tường.

Chương 82

Rốt Cuộc Là Cháu Gái Ai

Hoàng lão cha xanh mặt nói: "Kéo nàng vào đi!"

Phùng Thị khóc thét nói: "Đánh chết ta đi! Hại cháu gái lại đánh chết con dâu! Cha a, người phải đến giúp khuê nữ nhặt xác a..."

Một tiếng "Cha" nhắc nhở Hoàng lão cha, trong lòng hấn "lộp bộp", trước mắt hiện lên bóng dáng Phùng Trường Thuận. Hấn không rét mà run.

Tiếng khóc của Phùng Thị rốt cuộc thức tỉnh Hoàng Lão Thực, hấn lão đảo bò lét nhào qua ôm lấy nàng, liên thanh kêu "Nương Tước Nhi, Nương Tước Nhi!"

Phùng Thị nức nở không ngừng, liều mạng đẩy hấn.

Sao nàng khổ như vậy, gả trúng Lão Thực này?

Đều lúc này, ngay cả một câu cộc lốc hấn cũng nói không nên lời.

Kỳ thực Hoàng Lão Thực quá đau đớn, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng lão Nhi, thương tâm nói: "Lão nhi, Tiểu Bảo hại chết khuê nữ ta, người muốn đánh chết vợ ta. Người muốn đại ca sống như thế nào?"

Hoàng lão Nhi kinh ngạc nói: "Ca, người cũng nói chát nữ bị Tiểu Bảo hại chết?"

Hoàng Lão Thực nói: "Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông."

Hoàng lão Nhi nói: "Nhưng Đỗ Quyên vẫn không sao lên bờ mà."

Hoàng Lão Thực nói: "Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông."

Hoàng lão cha cả giận nói: "Lão Đại, Tước Nhi và Đỗ Quyên không cẩn thận rơi xuống sông. Sao người có thể trách Tiểu Bảo?"

Hoàng đại nương cũng nói: "Đúng vậy. Lão Đại, sau đó ta không đuổi theo các nàng. Không tin người hỏi những đứa nhỏ kia."

Hoàng Lão Thực cố chấp lặp lại: "Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông! Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông! Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông! Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông..."

Hấn như trúng tà không ngừng lặp lại những lời này, càng nói âm thanh càng lớn.

Mọi người nghe được liên tục mím miệng.

Thật đúng là Lão Thực.

Nhưng lời nói càn quấy không đạo lý được lặp đi lặp lại, mọi người sợ hãi nhận ra một sự thật: hôm nay, nếu không phải Tiêu Bảo đây Đỗ Quyên xuống sông trước, thì sẽ không phát sinh chuyện sau đó, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên sẽ không chết đuối.

Hoàng lão Nhi và Phượng Cô hoảng sợ nhìn thôn nhân khe khẽ tư nghị, nhin không được lạnh run.

Lâm lý chính nhìn Hoàng lão cha, chợt thấy thực không kiên nhẫn.

Trẻ mắt, hấn mang theo người trong thôn giúp tìm. Đây là chuyện nên làm. Nhưng chuyện nội bộ trong nhà, dù hấn là lý chính cũng không tốt nhúng tay. Chuyện này nên do Hoàng lão cha tự mình xử trí.

Nhưng là người này...

Ai!

Hấn chấp tay sau lưng, quay đầu đi về nhà.

Về đến nhà, Lâm gia gia và Lâm nãi nãi vội vàng hỏi kết quả sự tình.

Lâm lý chính thuật lại.

Lâm gia gia nghe xong một chường vỗ trên bàn, trừng mắt nhìn nhi tử, nói: "Người mặc kệ? Nếu do bọn họ ép, nhà Hoàng Lão Thực nghĩ nông cạn làm việc nông nổi thì sao? Chờ hấn cha vợ tới, lại đại náo một trận, lại đem quan phủ tới đây, khi đó người quản việc trong thôn hay là mặc kệ?"

Lâm lý chính trợn tròn mắt.

Lâm gia gia cầm quả trứng trong tay dùng sức gõ trên đất, khiển trách nói: "Sao người hồ đồ như thế? Cũng không cần người lắm miệng, người chỉ khuyên Hoàng Lão Thạch (tên Hoàng lão cha) đừng mắng chửi vợ chồng con trai cả là được. Khuê nữ người ta xảy ra chuyện, còn không cho người ta khóc nháo một trận?"

Lâm lý chính nghe xong liên tục gật đầu.

Lâm nãi nãi bỗng nhiên lảm bảm: "Sẽ không, sẽ không !"

Lâm lý chính vội hỏi: "Nương nói cái gì sẽ không?"

Lâm nãi nãi nói: "Hoàng Tước Nhi thì không nói. Đỗ Quyên đưa bé kia ta thấy không giống kẻ đoán mệnh. Đứa bé đó có phúc khí, sẽ không có việc gì. Lão Đại, người lại dẫn người đi tìm một chút, không chừng trôi đến nơi nào ở tạm."

Lâm gia gia vội nói: "Đúng, mau đi tìm. Ngay cả thi thể cũng không tìm được, sao có thể coi như xong chứ! Người kêu hết người trong thôn đi, cẩn thận tìm. Trời tối đốt đuốc cũng phải tìm. Nếu 2 đứa bé không chết đuối, buổi tối ở trong núi cho dã thú tha đi, đó không phải là làm bậy sao! Nhi tử, đây là

chuyện tốt tích âm đức, đừng ngại phiền toái. Đại Mãnh đâu? Sao không thấy hắn trở về? Kêu hắn đi gọi người. Kêu hết mọi người đến."

Lâm lý chính thầm nói: "Không phải ta ngại phiền toái. Ai, rốt cuộc là cháu gái nhà ai? Nga, ta không nhìn thấy Đại Mãnh, chắc là cùng với Đại Đầu còn ở bờ sông tìm người. Xuân Nhi và Cửu Nhi khóc không chịu về."

Lâm gia gia và Lâm nãi nãi nhìn nhau, dạy dỗ: "Không phải cũng là tôn nữ của người sao? Không phải cháu dâu nhận nàng làm khuê nữ? Sau này không biết vẫn là cháu dâu của người, hay là vợ cháu trai. Với người điều này cũng không tính là mất công không."

Lâm lý chính nghe xong lắc đầu bật cười, vội nói: "Ta đi ngay."

Rồi vội vàng đi ra ngoài.

Hắn đi tới cửa Hoàng gia, nghiêm chỉnh nhắc nhở Hoàng lão cha, nói hắn không thể làm khó Phùng thị.

Hoàng lão cha gật đầu đáp ứng. Hắn vừa ý thức được hậu quả.

Lâm lý chính lại hướng về hai vợ chồng Hoàng Lão Thực đang ôm nhau co rút dưới chân tường nói: "Ta lại chuẩn bị dẫn người đi tìm Tước Nhi và Đỗ Quyên, còn chưa khẳng định được 2 đứa trẻ có chuyện hay không. Các người có công phu khóc nháo, nên đi tìm người là đứng đắn. Nhà Lão Thực, người xì thì xì, đừng có mắng 'Hoàng gia đoạn tử tuyệt tôn'. Tương lai người sẽ không sinh con nữa? Người còn chưa được sinh ra đã trù ẻo hắn nuôi không sống, đây không phải là tự mình trù mình sao!"

Phùng Thị nghe hắn nói muốn đi tìm Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên, trong lòng vui vẻ, liền ngậm miệng. Rồi nghe tiếp phần sau, khóc nói: "Tìm không thấy khuê nữ, ta còn giúp hắn sinh con sao? Ta còn muốn giết chết hết trẻ con nhà hắn!"

Hoàng lão cha, Hoàng lão Nhị rùng mình một cái, mặt biến sắc.

Tâm Lâm lý chính cũng hung hăng co rút, không để ý nàng.

Hắn quay đầu đối với mọi người quát: "Chưa ăn cơm thì nhanh chóng về nhà ăn cơm. Ăn xong cơm, đàn ông đều theo ta ra ngoài tìm. Đều là hương thân, trong núi này chỉ có một thôn chúng ta, có việc đều phải giúp. Quả Cân, người chuẩn bị cây thuốc cho mọi người. Tìm không ra đêm nay đừng về nhà."

Những lời này, không chỉ cảm động Hoàng gia, thôn nhân cũng đều tâm phục, cùng kêu lên đáp ứng, cùng nhau đi.

Hoàng lão cha vội vàng phân phó hai nhi tử, ngay cả Phượng Cô cũng đi. Hoàng đại nương giữ nhà.

Hoàng đại nương vội vàng nói: "Còn chưa ăn cơm nữa."

Hoàng lão cha trợn mắt nói: "Ăn cái gì mà ăn! Năm mấy năm cơm mang theo. Người ta vì mình bận chuyện, ta còn có thể cố ăn cơm."

Hoàng đại nương không dám nhiều lời.

Phùng Thị cũng không mắng, giúp đỡ lẫn nhau Hoàng Lão Thực đứng lên đi tìm khuê nữ. Lòng Hoàng đại nương thở ra nhẹ nhõm, nghĩ cuối cùng mẹ bà chanh chua này cũng rời khỏi.

Rồi lại lo lắng. Nếu tìm được thi thể Tước Nhi và Đỗ Quyên, khi đó phải làm thế nào?

Nhớ tới tình hình kia, không tự chủ được phát run lên.

Lúc chạng vạng, nam nữ thôn Thanh Tuyền ào ra hơn một nửa, như trước phân thành ba nhóm, tìm kiếm Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên khắp nơi.

Rất nhanh trời tối, mọi người liền đốt đuốc.

Từ xa nhìn lại, dưới ruộng, trên núi từng đóm lửa nhấp nhô, phảng phất như lưu tinh ngày hè tán loạn khắp nơi, mang theo tiếng kêu gọi rền rĩ.

Lâm Đại Mãnh mang theo mấy hán tử, bên bờ sông cẩn thận tìm kiếm. Sợ rong rêu, cống này nọ vướng chân trẻ.

Đang bận, chợt nghe phía trước có người nói chuyện, hình như là thanh âm Nhậm Tam Hòa.

Hắn vội vàng lên tiếng tiếp đón.

Nhậm Tam Hòa hỏi: "Lâm đại ca, mọi người tìm cái gì vậy?"

Lâm Đại Mãnh đi lên bờ. Thấp giọng đem chuyện đã xảy ra nói với hắn.

Quả nhiên, Nhậm Tam Hòa giận dữ, ném một đầu hươu trên người xuống đất, mắng: "Có khác gì giết người đâu?"

Lâm Đại Mãnh vội ngăn lại hắn, nói: "Huynh đệ bớt nóng. Đây cũng là chuyện ngoài ý muốn. Trước mắt mặc kệ chuyện gì, tìm người trọng yếu hơn. Mặc kệ chết sông phải tìm được người."

Cây đuốc chiếu ánh sáng xuống, soi rõ miệng Nhậm Tam Hòa mím chặt như đang kiệt lực kiềm chế cái gì.

Người bên cạnh cũng khuyên giải, hắn mới không lên tiếng, cũng xuống nước tìm.

Sau nửa canh giờ, cuộc tìm kiếm có tiến triển.

Đầu tiên là Hoàng Tước Nhi. Mọi người tìm được nàng ở dưới gốc cây liễu méo mó cách nơi hai tỷ muội rơi xuống nước. Nàng bị một nhánh rễ mọc chìm trong nước chặn lại, thân mình đều ở trong nước. chỉ có đầu lộ ra trên mặt nước.

Nàng chìm trong hôn mê, lại có rong rêu che giấu, cho nên Phúc Sinh và Thu Sinh nhảy xuống nước đầu tiên cũng không phát hiện nàng. Đợi sau khi tỉnh lại, trong bóng tối sợ hãi tới mức khóc lớn kêu to lên, mới được người ở phụ cận phát hiện.

Vậy mà tìm được người sống!

Thôn nhân mừng rỡ như điên, hét to thông tri.

Lâm Đại Mãnh nghe thấy, không biết tìm được ai, đang định đi xem, chợt nghe Nhậm Tam Hòa nói: "Nghe, có tiếng."

Mọi người liền nín thở lắng nghe, trước hết nghe thấy Phùng Thị xa xa kêu gọi "Tước Nhi, Đỗ Quyên!". Bên bờ sông gần đó có một tiếng trong trẻo đáp lại "Nương, ta ở đây! Ta ở trong nước! Nương, ta ở đây..."

Thanh âm chưa dứt, Nhậm Tam Hòa đã nhảy về hướng đó, làm bọt nước văng khắp nơi.

Lâm Đại Mãnh điên cuồng hét lên nói: "Tìm được rồi! Đỗ Quyên cũng tìm được! ! !"

Đỗ Quyên giống như con ma nước, được Nhậm Tam Hòa ôm ra từ lỗ thoát nước từ ruộng ra sông. Nhìn thấy Hoàng Lão Thực ôm Hoàng Tước Nhi vào trong ngực, thật phẳng phất như cách một đời, thiếu chút nữa cho rằng lại xuyên việt một lần nữa.

Hai chị em gặp mặt ôm nhau khóc rờn. Phùng Thị và Hoàng Lão Thực cũng ôm hai người khóc.

Thôn nhân cầm đuốc vây quanh cả nhà bọn họ, đều không kiếm được gat lệ.

"Được rồi, nhà Lão Thực, đừng khóc. Mau về nhà, cho con thay quần áo. Bị ngâm trong nước lâu như vậy, sợ là đông lạnh hỏng rồi. Cần phải nghỉ dưỡng hai ngày."

Lâm lý chính đánh vỡ bầu không khí này trước.

"Đúng a, nương Tước Nhi! Mau về nhà nấu chút canh gừng cho 2 đứa nhỏ uống." Vợ Đại Mãnh cũng khuyên.

Phùng Thị nghe thế mới im tiếng, cùng Hoàng Lão Thực mỗi người ôm một đứa, hướng mọi người nói tạ.

Trong ánh lửa, Đỗ Quyên nhìn thấy Hoàng lão cha, lập tức hô: "Gia gia, ta se không dám ! Chết đuối cũng không dám đánh ca ca !"

Lời này tựa như quăng cho Hoàng lão cha một bạt tai.

Da mặt hấn run run nửa ngày, muốn mỉm cười hoặc nói cái gì đó, lại không thể.

Đỗ Quyên nói xong, còn dùng tay đảo đảo Hoàng Tước Nhi, ý bảo nàng cũng nói.

Ai ngờ Hoàng Tước Nhi không biết là do kinh hách quá độ, hay là trải qua tử kiếp, nên tính tình đại biến, chợt nghe nàng nói: "Tiểu Bảo dám đẩy muối muối xuống sông lần nữa, ta sẽ còn đánh hấn! !!"

Thanh âm cũng không còn giòn giã có sức, thậm chí có chút co quắp, phảng phất như đã lấy hết dũng khí mới nói ra được, nhưng lại không chút do dự, cho thấy quyết tâm của nàng.

Đỗ Quyên cứng họng

Đây là... khích lệ quá mức?

Tiểu thư tử không có tính cách cực đoan đó, chắc là trong lòng bị ám ảnh!

Không xong rồi, mất đi sự hồn nhiên cũng không tốt.

Phùng Thị ôm Hoàng Tước Nhi, lập tức nói tiếp: "Đúng! Khuê nữ, sau này ai khi dễ ngươi và muối muối, cho ngươi đánh chết hấn! Nương là người vô dụng, ngươi không nên thua kém. Đừng sợ, đánh chết nương giúp ngươi đền mạng."

Hoàng Lão Thực cũng nói: "Đánh, phải đánh!"

Bất quá là hấn vui vẻ phụ họa, không nghĩ sâu ý trong lời nói đó.

Hoàng Tước Nhi nghe lời cha mẹ nói, thật là niềm vui ngoài ý muốn, dùng sức gật đầu nói: "Àn! Nương, ta nhớ rõ."

Hoàng lão cha nghe xong lời nói ngấm ngầm hại người này, tức giận đến không lời nào để nói, đối với đại nhi tử nói: "Còn đứng ngẩn ra không đi? Để con bị lạnh nhiễm bệnh thì không đau lòng hả?"

Nói xong quay đầu đi trước.

Trên đường trở về, có người kỳ quái hỏi "Chỗ đỗ chúng ta đã tìm, không biết sao lại không phát hiện các nàng chứ?"

Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì.

Vì thế hỏi Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên tình hình lúc ấy như thế nào.

Chương 83

Mỹ Nhân Ngư

Theo lời Hoàng Tước Nhi, nàng quả thật không cẩn thận trượt chân ngã xuống nước. Sau khi uống vài hớp nước, chuyện sau đó nàng cũng không biết. Mãi đến khi tỉnh lại, nhìn thấy trước mắt một mảnh tối đen, sờ nước lạnh như băng, mới sợ tới mức khóc gọi.

Về phần Đỗ Quyên, nàng há có thể buông tha cơ hội này!

Nàng bịa ra một cuộc gặp gỡ huyền huyền truyền kỳ, nghe xong mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Đỗ Quyên nói, nàng chạy theo sau tử tử, cũng bị rớt xuống nước.

Trong mơ màng, có một vật gì đó đặc biệt đẹp, là tử tử có đuôi cá hồng hồng nâng nàng lên một chỗ, dặn nàng ở đó đợi, nói lát nữa sẽ có người đến tìm nàng. Nàng khóc nói Tước Nhi tử tử cũng rớt xuống nước. Tử tử có đuôi cá xinh đẹp nói, Tước Nhi tử tử người không có việc gì. Sau đó, tử tử có đuôi cá đó điếm một cái trên đầu nàng, nàng liền ngủ.

Lúc tỉnh lại, nàng nghe nương gọi nàng. Nàng mừng rỡ, cảm thấy quả nhiên tử tử có đuôi cá kia không có nói láo, vì thế lớn tiếng kêu nương, nói nàng ở trong nước, bởi vì nàng sờ quanh người đều là nước.

Giọng nói trong trẻo non nớt lẳng lẳng vang trên ruộng đồng, ngay cả côn trùng cũng ngừng nỉ non, như đang nghiêng tai lắng nghe.

Tất cả mọi người đều dừng bước, đồng loạt vây quanh Hoàng Lão Thực và Phùng Thị, vẻ mặt bọn họ chăm chú, ánh mắt sùng kính, không ai lên tiếng.

Chỉ có Nhậm Tam Hòa, từ khi Đỗ Quyên nói ra "Bộ dạng đặc biệt đẹp, là tử tử có đuôi cá hồng hồng" thì liền mở to hai mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn nàng.

Hắn dùng sức mím chặt môi, nhin thập phần vất vả.

Đợi Đỗ Quyên nói xong, hiện trường yên tĩnh một hồi, mới có người nói: "Chả trách lúc trước ta tìm chỗ kia, lại không phát hiện."

Không ai trả lời hắn, cũng không ai cười, càng không có người hoan hô.

Lúc này Phùng Thị quỳ xuống, hướng về bờ sông dập đầu, lại đề Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi xuống vái lạy; Hoàng Lão Thực cũng dập đầu theo.

Sau đó, người trong thôn ở trên ruộng đều quỳ xuống.

Cũng không có lựa chỗ đứng. Đứng trên bờ ruộng thì quỳ ngay trên bờ ruộng. Đứng ở trong ruộng thì quỳ trong ruộng. Đứng ở chỗ ráo thì quỳ xuống đất ráo. Tất cả đều tỏ vẻ thành kính.

Hơn nữa mỗi cái miệng đều lẩm bẩm, kêu "Ngư nương nương", có người xưng "Lý Ngư tiên tử", xưng "Tiểu Long Nữ", không đồng nhất, làm cho Đỗ Quyên hết sức bội phục sức tưởng tượng của bọn họ, còn phong phú hơn mình nữa.

Dập đầu xong, Lâm lý chính nói, đi về trước đợi vài ngày nữa mọi người nhàn rồi sẽ xây một tòa miếu bên bờ sông cung phụng hương khói.

Mọi người âm âm hưởng ứng.

Đỗ Quyên há hốc mồm, không ngờ làm ra kết quả này.

Như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không có người truy cứu vì sao hai tỷ muội ở trong nước ngâm nửa ngày mà không sinh bệnh. Cũng không ai nghi ngờ vì sao trẻ nhỏ như vậy, rơi xuống nước lại không chết đuối.

Bị ra một câu chuyện mỹ nhân ngư coi như hoàn thành giấc mộng tuổi thơ của nàng kiếp trước.

Nàng rất buồn cười, gần như không cần nhìn Nhậm Tam Hòa cũng biết sắc mặt của hắn phẫn khích cỡ nào. Bị sửa lại giới tính không nói, còn thêm ba cái đuôi cá nữa.

Nói vậy chắc hẳn hoài nghi vạn phần đi.

Bởi vì, là hắn cứu các nàng.

Lúc ấy Hoàng Tước Nhi thực kích động, chạy quá mau, một đầu lao vào sông.

Đỗ Quyên ở phía sau thấy, lập tức nhảy xuống theo.

Nhưng hiện tại nàng chỉ là một bé gái hơn hai tuổi, cho dù kỹ thuật bơi lội tốt đến đâu thì cứu Hoàng Tước Nhi cũng không nhẹ nhàng. Nếu Hoàng Tước Nhi không giãy dụa, nàng còn có thể dựa vào sức đẩy của nước kéo nàng lên. Nhưng người chết chìm trong nước bắt được bất kỳ vật gì, theo bản năng sẽ bám chặt không buông. Nàng nhỏ như vậy, sao có thể cứu nổi?

Lúc nhảy xuống nước, trong nháy mắt trong đầu nàng lóe lên vài phương pháp cứu hộ. Nhưng lúc ở trong nước lại không hề dùng được, nàng bị Hoàng Tước Nhi kéo lại.

Nàng tính đến biện pháp đánh bất tỉnh Hoàng Tước Nhi thì Nhậm Tam Hòa đã tới.

Nàng liền yên tâm, mặc cho hắn cứu viện.

Ai ngờ hấn là một tên phúc hắc, rõ ràng cứu các nàng lên là xong chuyện, hấn lại không như vậy, cũng không biết làm cách gì, đánh ngất Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi rồi giấu đi.

Chuyện về sau, Đỗ Quyên thật không biết.

Chỉ biết lúc vừa tỉnh lại, thân ở trong huyết động hắc ám. Ở cửa động ánh sáng lờ lờ, mặt nước phản chiếu ánh sao trên trời, bên ngoài có tiếng người và ánh lửa, còn nghe tiếng Phùng Thị kêu gọi. nàng liền kêu to lên.

Bị ra lời khách sáo cũng là vì giúp Nhậm Tam Hòa che lấp.

Hấn không thể để mình và Hoàng Tước Nhi ngâm trong nước. Nếu thật là thế, nàng đã sớm bị cảm. Nhưng nàng không sao cả, có thể thấy được nhất định là hấn giấu tỳ muội các nàng ở một chỗ, chuyện tới trước mắt mới đưa vào trong động.

Cho nên, nàng bị ra mỹ nhân ngư.

Đây cũng vì trêu chọc hấn.

Tưởng tượng cảnh hấn bị nghẹn khuất lại không có cách nào hỏi, nàng thâm vui vẻ.

Ai kêu hấn đem đứa bé mấy tuổi vào trong huyết động ẩm ướt?

Cho dù nàng có linh hồn của người trưởng thành, lúc tỉnh lại cũng sợ tới mức run run.

Nàng không biết, Nhậm Tam Hòa định là trước khi nàng tỉnh lại sẽ "tìm được" nàng.

Ai ngờ nàng tỉnh trước, không sợ hãi chút nào còn bị ra câu chuyện như vậy.

Hoàng Tước Nhi thức tỉnh cũng không theo sự khống chế của hấn.

Trong lòng hấn sợ không thôi, nếu hai chị em giãy giụa bò loạn, lại rơi vào nước chết đuối, không phải là hấn gây ông đập lưng ông?

Hấn hoài nghi vạn phần, không hiểu là Đỗ Quyên hôn mê nên suy nghĩ chủ quan ảo giác hay là sao; Tóm lại, bị miêu tả thành "tỷ tỷ xinh đẹp", còn bị thêm ba cái đuôi cá, hấn thập phần chấn động.

Hấn không có biện pháp gì. Vốn tính đợi đến ngày hôm sau, hấn trùng hợp trong lúc lơ đãng "tìm được" tỳ muội các nàng. Không ngờ Lâm lý chính mang theo người cả thôn trắng đêm không ngủ đi tìm, hấn đành phải để cho các nàng bị người khác phát hiện.

Nếu không, nhiều người như vậy tìm một đêm đều không tìm được, ngày hôm sau hấn phải làm sao cho người khác phát hiện các nàng? Ở đâu phát hiện? Phải bào chữa như thế nào?

Không nói tới Nhậm Tam Hòa buồn bực trong lòng. Vợ chồng Hoàng Lão Thực ôm hai khuê nữ tưởng đã mất giờ lại có được vào thôn, một lần nữa cảm tạ mọi người, muốn thỉnh mọi người tới Hoàng gia, giết gà khoản đãi bọn hắn.

Mọi người vội đến bây giờ đều đói bụng.

Lâm lý chính chỉ trời, cười nói: "Người cũng không xem bây giờ là giờ gì? Đã là nửa đêm về sáng. Lại nói, đông người như vậy, cho dù người giết hết gà trong nhà gà cũng không thường nổi. Hay là thôi đi. Mọi người sẽ không so đo. Hai đứa nhỏ đều bị dọa sợ, mau trở về tắm rửa đi ngủ, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện khác."

Mọi người cũng sôi nổi nói không cần khách khí, trẻ con quan trọng hơn.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị mới thiên ân vạn tạ từ biệt mọi người. Tất cả đều giải tán.

Đến cửa, vợ Đại Đầu và Thu Sinh cùng đám nhỏ ra chào đón, thật xa đã hô: "Đỗ Quyên, Tước Nhi, trở lại!"

Bọn họ sớm được tin tức.

Bởi vì trời tối, Lâm lý chính sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nghiêm lệnh tất cả trẻ con về nhà.

Vợ Đại Đầu và Thu Sinh đành phải ôm Lâm Xuân khóc thét không thôi trở về.

Sau khi trở về, mọi người không có tâm tình ăn cơm ngủ, đều thức chờ.

Ngay cả Phúc Sinh, Thủy Tú và Cửu Nhi cũng không chịu trở về, nhất định phải đợi kết quả, xem Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên sống hay chết, sẽ khóc hay cười, mới có thể yên lòng.

May mà bọn họ có thể chờ đến Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên tìm được, hơn nữa là tin vui còn sống.

Trong lúc nhất thời, đám nhỏ vui vẻ kêu to hét lớn, đập bàn, dậm chân.

Lúc bọn hắn trở lại, mọi người không thể ngồi yên ở trong phòng, liền chạy ra cửa nghênh đón.

Nhìn thấy cây đuốc chậm rãi tới gần, Lâm Xuân hô lớn "Đỗ Quyên", rồi chạy tới ngửa đầu nhìn. Khi phát hiện Đỗ Quyên dựa vào ngực Hoàng Lão Thực, hắn vội ôm lấy một chân của Hoàng Lão Thực, liền thanh kêu "Muội muội, muội muội!"

Đỗ Quyên cũng cao hứng gọi mọi người, chứng minh nàng không sao.

Thủy Tú giành ôm lấy nàng, cùng Thu Sinh không kịp chờ nóng hỏi tình hình nàng rơi xuống nước.

Đỗ Quyên lại nói câu chuyện mỹ nhân ngư một lần nữa.

"Cái gì? Có cái đuôi?"

"Có cái đuôi. Màu đỏ. Vẩy cá sáng long lanh. Nhìn một chút!"

"Nàng ôm người ở trong nước bơi?"

"Ân. Cái đuôi nàng đẹp ơi là đẹp, bơi rất nhanh."

"Bộ dáng nàng giống cái gì?"

"Nhìn một chút, ánh mắt như sao."

Đám trẻ khiếp sợ, vui sướng, trông chờ, nói không rõ cảm xúc. Bọn họ đều tụ tập tại nhà chính của Hoàng gia, vây quanh Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi hỏi không ngừng, cùng không ai hoài nghi.

Cái này còn phải hoài nghi sao?

Đỗ Quyên nhỏ như vậy, sao có thể bịa ra được?

Không phải Hoàng Tước Nhi cũng không phát hiện sao.

Chắc là mỹ nhân ngư cảm thấy nàng lớn, dễ dàng tiết lộ bí mật, cho nên làm cho nàng ngủ.

Đỗ Quyên nghe xong thiếu chút nữa bật cười: Đám nhóc quá đáng yêu, tự bào chữa, giúp nàng bù lấp sơ hở, còn nhân tiện an ủi Hoàng Tước Nhi. Bởi vì Hoàng Tước Nhi không phát hiện mỹ nhân ngư tử tử đã cứu mình, thật đáng tiếc.

Lâm Xuân và Cửu Nhi hỏi Đỗ Quyên, ở chỗ nào dưới nước.

Đỗ Quyên lắc đầu nói, không biết làm sao, đi theo mỹ nhân ngư tử tử, không cảm giác có nước.

Đám nhỏ khiếp sợ lần nữa, sôi nổi suy đoán chuyện gì đã xảy ra.

Nói cười, đã là sau nửa đêm, Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhi không biết đã đi về lúc nào. Phùng Thị được vợ Đại Đầu hỗ trợ, làm một nồi trứng chần nước sôi, mỗi đứa trẻ đều được 2 cái.

Bọn họ vây quanh một bàn, hoan hỉ ăn trứng. Người lớn ngồi xổm dưới đất.

Trong sân, gà giã dựa một trận. Hơn nửa đêm, ba con gà của Hoàng gia vì hai vị tiêu chủ vinh quy mà trắng liệt hy sinh.

Hoàng Lão Thực phụng mệnh suốt đêm giết gà, chuẩn bị cho sáng sớm ngày mai, muốn thỉnh lý chính ăn cơm.

Phùng Thị bung trứng gà đến cho đám nhỏ, cười nói: "Buổi tối ăn nhiều không dễ ngủ, ăn 2 cái trứng lột vỏ. Ăn xong rồi, các người liền đi ngủ. Chờ các người tỉnh ngủ, thím cũng nấu xong điếm tâm, gà cũng nấu chín, vừa lúc các người ăn điếm tâm."

Đám nhỏ liền ồ ồ cười vang.

Thủy Tú cười thất thanh nói: "Thím, chúng ta không về nhà."

Phùng Thị nói: "Đến giờ này rồi, đừng đi về. Chen chúc ngủ lại nhà ta và nhà tam thắm người. Khi nào nấu xong sẽ gọi các người dậy. Để kêu Đại Đầu thúc tới nhà của người nói một tiếng. Thủy Tú, người cùng Tước Nhi ngủ. Nàng ở trong nước ngâm nửa ngày, ta sợ nàng sẽ nằm mơ, người bồi nàng. Phúc Sinh, các người cùng Thu Sinh ngủ."

Thủy Tú nghe nói sợ Hoàng Tước Nhi nằm ác mộng, vội gặt đầu, tự giác gánh trách nhiệm trọng đại.

Đỗ Quyên nhìn Phùng thị, nghĩ hôm nay nàng khẳng định đã bị kích thích lớn.

Một người thường rất tiết kiệm, lúc này tới lui giết gà nấu trứng, thức suốt đêm không ngủ chỉ vì ăn mừng hai khuê nữ còn sống.

Nghĩ tới điều này, nàng nhin không được trong lòng ê ẩm, vừa trách Nhậm Tam Hòa.

Hắn đơn giản muốn trừng phạt gia gia, nãi nãi, tiêu thúc, tiêu thắm, nhưng làm liên lụy cha mẹ bị kinh hách. Bất quá, hắn không để ý cảm thụ của những người này. Hắn chỉ cần sau này Đỗ Quyên dễ chịu, dù hôm nay Phùng Thị vì chuyện này mà mất tính mạng, chắc hắn cũng không thêm để ý.

Ý nghĩ này làm Đỗ Quyên không thoải mái.